

Statens Skibsværft ikke gik under, hvad der bydes Arbejderne paa de private Skibsværfter.

Jeg skal endvidere tillade mig at nævne forskellige Jærnbaneanarbejder, der udføres til Dels ved faste Folk, til Dels ved antagne Daglejere. Paa enkelte Pladser betales der derfor 2 Kr. 50 Øre, paa andre 2 Kr. 40 Øre. Naar vi nu betænke, at det samme Arbejde, naar det er en Entreprenør, som udfører det, betales med 30 Øre pr. Time, altsaa 3 Kr. pr. Dag, har man det Særsyn, at naar Staten udfører Arbejdet paa vore Jærnbanelinier paa sin egen Regning, kan der kun betales 2 Kr. 50 Øre pr. Dag, men naar en privat Entreprenør har overtaget det, betales der 3 Kr. à 3 Kr. 33 Øre pr. Dag. Jeg skal her tillade mig at gøre den højtærede Indenrigsminister opmærksom paa, at der nede ved Køge Statsbanestation for Tiden arbejdes paa Stationens Udvidelse. Der er en stor Del Folk beskæftigede, der ellers ikke ere i Statsbanernes Tjeneste, altsaa ikke ere fast ansatte. Naar disse Mennesker arbejde for Entreprenører, have de en Dagløn af 2 Kr. 80 Øre. De have søgt om at faa Statsbanerne til at betale den samme Løn, som er gængs i Byen, og som de vilde have faaet, hvis det havde været en privat Entreprenør, der havde haft Arbejdet. Der er svaret afvisende. Jeg vil tillade mig at henstille til den højtærede Indenrigsminister at søge den Bevilling, der staar paa Finansloven i Aar til Vedligeholdelse af Banerne, hvorunder vel sagtens dette Arbejde sorterer, forhøjet saaledes, at dette Arbejdernes berettigede Krav om at erholde den samme Løn, som er gængs i Byen hos private Entreprenører, kan blive imødekommet.

Jeg skal endvidere tillade mig at pege paa et andet Forhold. Naar vi have haft Vintre, hvor der har været stærkt Snefald, have Statsbanerne maattet antage paa de forskellige Stationer en betydelig Arbejdsstyrke til denne Snekastning. Man har da budt Arbejderne en Løn af 20 Øre pr. Time. Der er adskillige Byer, hvor Arbejdernes Timeløn har været oppe paa 30 Øre, men desuagtet have Statsbanerne forlangt, at de Arbejdere, den antog, skulde udføre det samme Arbejde for 20 Øre. Her i København i 1897, da vi havde megen Sne, var der nær blevet Strid om dette Spørgsmaal. Rydningen af Københavns Banegaard var da overdraget til en privat Entreprenør, en Vognmand Hempel, af hvem Arbejderne forlangte, at han skulde betale de 30 Øre pr.

Time, som han som Medlem af en Arbejdsgiverforening havde forpligtet sig til. Men Statsbanerne ved Siden af forlangte, at Folk skulde arbejde for 20 Øre Timen. Da Arbejdernes Organisation selvfølgelig ikke kan forlange 30 Øre af den ene Arbejdsgiver for et bestemt Stykke Arbejde, og samtidig lade sine Medlemmer arbejde for 20 Øre hos en anden, var man nødt til at erklære dette Arbejde for blokeret. Jeg skrev til Banerne, det skete den 27de Januar 1897 og gjorde dem bekendte med den gængse Timeløn, som den Entreprenør, der ryddede Københavns Banegaard, betalte, og anmodede om, at Lønnen maatte blive sat op i Forhold til den almindelige Løn i Byen. Jeg fik aldrig noget Svar. Hvad Statsbanerne foretog sig derimod, var dette, at da de ikke kunde skaffe sig Folk, henvendte de sig til Frelsens Hær, hvor man netop i den strenge Vinter i det Aar havde Hundreder af fattige Mennesker liggende ude paa Hærens Herberg. Man tænke sig dette, at en Statsembudsmand i den danske Stat forsøger at udnytte en Hungerstilstand og slette Kaar for Arbejderbefolkningen og forsøger at bruge disse til derigennem at slippe for at betale en anstændig Arbejds løn. Det viste sig da heldigvis, og ikke mindst heldigt for de danske Statsbaner, at Frelsens Hær skammede sig ved at sætte Folk ud for den Betaling. Den nægtede at sende Folk ud for saa lurvet en Løn, og Frelsens Hær gik videre, idet den holdt et Møde for de fattige Mennesker og opfordrede dem til at lade være med at gaa ud og tage dette Arbejde og derigennem hjælpe til at sætte Lønnen ned for de private Arbejdere. Denne Holdning af Frelsens Hær er til Ære for Hæren, men alt andet end til Ære for de danske Statsbaners Ledelse.

Jeg tror at kunne sige, at for de Lønninger, der bydes Statens Arbejdere, er det med den nuværende Pris paa Livsfor nødenheder umuligt for dem at eksistere og skaffe sig et nogenlunde Udkomme. Vi se desuagtet atter, naar Finanslovforslaget ligger paa Bordet, at de gamle Lønningssatser ere bleven bibeholdt. Jeg vil bemærke, at hvis blot nogle af de højtærede Ministre havde prøvet i en Uge at leve for den samme Løn, som de samme Ministre lægge Navn til skal ydes deres Arbejdere, tror jeg, at Ansvarsfølelsen vilde drive dem langt hurtigere ned af deres Taburetter end alle af det højtærede Medlem for Ringkøbings holdte mange og stærke Taler mod dette Ministerium. Jeg vil endvidere føje til, at saa længe vi kunne se saadanne